

GERÇEK

BİR DISKÜNYA® ROMANI



Delji

Kirby

“Gerçek, ayakkabılarını giyene kadar yalan dünyada tur atar.”

Terry Pratchett

1948 yılında İngiltere, Buckinghamshire’da doğan Terry Pratchett, çağdaş fantezi ve mizah edebiyatının önde gelen isimlerinden biridir. Hayal gücü Büyük A’Tuin’in zihni kadar geniş, kalem ise Rincewind’in cesareti kadar bükülgen olan Terry Pratchett, yarattığı Diskdünya evrenine 41 roman ve irili ufaklı yan kitaplar sığdırmayı başardı. Yetişkinler için olduğu kadar çocuklar için de yazdı: “Yazdığım yazacağım en iyi kitap,” dediği *Ulus* ile 2010 İngiliz Yazarlar Ödülü’nü, genç okurlara yönelik bir Diskdünya romanı olan *Muhteşem Maurice ve Değişmiş Fareleri* ile de İngiltere’nin en saygın çocuk edebiyatı ödülü olan Carnegie Madalyası’nı kazandı. Ayrıca, *Johnny Maxwell* üçlemesi ile *Viran Şatodaki Ejderhalar*, *Cadının Elektrikli Süpürgesi* ve *Noel Baba’nın Takma Sakalı* gibi öykü derlemeleri de yazarın külliyatını süsledi. İlki 1983 yılında yayımlanan ve sonrasında tüm dünyada 85 milyondan fazla satan Diskdünya kitapları, Terry Pratchett’a büyük bir şöret ve devasa bir hayran kitlesi kazandırdı. Seri; film ve dizilere, tiyatro, radyo ve bilgisayar oyunlarına uyarlandı. Kısa süre içinde edebiyatın kült isimlerinden biri hâline gelen Pratchett, eserleriyle sayısız ödül kazandı, fahri doktoralar aldı, şövalye ilan edildi, turnelerde binlerce kitap imzaladı.

Aralık 2007’de Alzheimer’a yakalandığını duyuran Sör Terry, 2015 yılında yine bu hastalık sebebiyle hayatını kaybetti. Ya da daha doğrusu, boyut değiştirerek, *buradaki* hayranlarını öksüz bıraktı. Bugün hâlâ aramızda dolaştığını rivayet edenler de var; çünkü ne de olsa, onun da dediği gibi, “dünyada yarattığı dalgalar tamamen yok olmadan hiç kimse tam anlamıyla ölmez...”

Terry Pratchett, İngiltere’de, Kitabı Raflardan En Çok Araklanan Yazarlar Listesi’nde hâlâ başı çekiyor.

Niran Elçi

Orta Doğu Teknik Üniversitesi Endüstri Mühendisliği Bölümü mezunu olan Niran Elçi, 2001 yılından beri çeviri yapıyor. Bugüne dek yüzden fazla eseri Türkçeleştirdi. Dilimize kazandırdığı yazarlar arasında Terry Pratchett, Doris Lessing, George Saunders, John Wyndham, J.R.R. Tolkien, Robert Jordan, Bram Stoker ve George Orwell gibi isimler bulunan Niran Elçi, *Karaböcü* serisi, *Adamı Zorla Cadı Yaparlar*, *Kurabi’ye Uçan Omlet* gibi çocuk kitaplarının da yazarıdır.

GERÇEK

© 2021, Tudem Yayın Grubu

1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2000, Terry ve Lyn Pratchett

İlk baskı 2000 yılında, İngiltere’de *The Truth* adıyla Transworld Publishers’a ait Doubleday tarafından gerçekleştirilmiştir. Transworld Publishers, Penguin Random House şirketler grubunun bir altmarkasıdır.

Bu kitabın telif hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: Terry Pratchett

TÜRKÇELEŞTİREN: Niran Elçi

EDİTÖR: Ümit Mutlu

DİZİ EDİTÖRÜ: Burhan Düzçay

KAPAK GÖRSELİ: Josh Kirby

KAPAK TASARIMI: Burak Tuna

GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Başak Matbaacılık Tanıtım Hizm. İth. İhr. AŞ

Çınar Mahallesi Çankırı Bulvarı No:108 Akyurt/Ankara

Tel: 0 312 397 16 17

Birinci Baskı: Ekim 2021 (2000 adet)

ISBN: 978-625-7314-48-0

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 51529

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ’nin tescilli markasıdır.

delidolu.com.tr

Terry Pratchett

GERÇEK

BİR DİSKDÜNYA® ROMANI - 25

Deli

YAZARIN NOTU

Bazen bir fantezi yazarı, gerçeğin tuhaflığına dikkat çekmeli.

Ankh-Morpork'un, su baskınlarının sonuçlarıyla başa çıkma yöntemi (sayfa 288 ve sonrası), on dokuzuncu yüzyılın sonuna doğru Washington eyaletinin Seattle şehrinde kullanılan yöntemle ilginç bir benzerlik gösteriyor. Gerçekten. Gidin bakın.

Hazır gitmişken midye çorbasını da deneyin.

Söylenti, şehirde yangın gibi yayıldı; ki şehrin sakinleri “yangın sigortası” denen şeyi öğrendiğinden beri bu yangınlar pek sık yaşanır olmuştı: *Cüceler kurşunu altına dönüştürebiliyormuş...*

Haber, Simyacılar Mahallesi’nin leş kokan havasında uğuldadı. Simyacılar yüzyıllardır yapmaya çalışıyordu bunu. (Olmuyordu tabii. Ama yarın kesin başaracaklardı, en geç önümüzdeki salı ya da ay sonuna kadar kesin olacaktı.)

Cüceler kurşunu altına dönüştürebiliyormuş...

Görünmez Üniversite sihirbazları arasında da spekülasyonlara yol açtı. Tamam; sihirbazların bir elementi başka bir elemente dönüştürebildikleri biliniyordu, tabii ertesi gün eski hâline dönüşmesine aldırış etmiyorsanız, ama o zaman da, yani... bunun ne faydası vardı ki? Dahası çoğu element, olduğu şekilde pekâlâ mutluydu.

Cüceler kurşunu altına dönüştürebiliyormuş...

Söylenti Hırsızlar Loncası’nın yara izleriyle kaplı, şişmiş (hatta bazen hiç olmayan) kulaklarına da gitti ve loncadakiler levyelerini biledi. Altının nereden geldiği kimin umurundaydı ki?

Cüceler kurşunu altına dönüştürebiliyormuş...

Ataerk’in soğuk ama aşırı keskin kulaklarına da ulaştı, hem de çok kısa sürede; çünkü haberleri ilk alan siz olmazsanız, çok uzun

süre Ankh-Morpork hükümdarı olarak kalamazdınız. Ataerk içini çaktı, not aldı ve bunu diğer notlarına ekledi.

Cüceler kurşunu altına dönüştürebiliyormuş...

Ve sonunda söylenti, cücelerin sivri kulaklarına da gitti.

“Cidden mi ya?” dedi biri.

“Ben ne bileyim be? Şahsen *ben* yapamıyorum,” dedi öteki.

“Evet ama *yapabilsen*, kimseye söylemezdin değil mi? *Ben* yapabilsem mesela, söylemezdim.”

“Yapabiliyor musun peki?”

“Hayır!”

“Ah-ha!”

Gece nöbetindeki şehir bekçilerinin de kulaklarına gitti elbette.

Hava buz gibiydi, saat ondu ve şehir kapısında nöbet bekliyordlardı. Ankh-Morpork’ta kapı nöbeti zor iş değildi, içeri girmek isteyen her şeye geç geç yapmaktan ibaretti ve o soğuk, karanlık sisin içinde şimdi pek trafik de yoktu.

Kamburlarını çıkararak kapı kemerinin altına sığınmış, tek bir ıslak sigarayı elden ele geçirmekle meşguldüler.

“Bak, bir şeyi başka bir şeye dönüştüremezsin,” dedi Onbaşı Nobbs. “Simyacılar *senelerdir* uğraşüyor.”

“Onlar genellikle bir binayı, yerde bir çukura dönüştürüyor,” dedi Çavuş Colon.

“Ben onu demiyorum,” dedi Onbaşı Nobbs. “Bir şeyi başka bir şeye dönüştürmek imkânsızdır. Tamamen... elementlerle alakalı bir şey. Bir simyacı söylemişti bir keresinde. Her şey elementlerden yapılmışmış, tamam mı? Toprak, su, hava, ateş ve... bir şey daha işte. Herkes bilir. Her şeyin içinde bunlardan var ve tam da gereken oranda karışmışlar.”

Ayaklarıyla yeri döverek ısınmaya çalıştı.

“Kurşunu altına dönüştürmek mümkün olsaydı bunu herkes yapardı,” dedi.

“*Sihirbazlar* yapabiliyor ama?” dedi Çavuş Colon.

“Ah evet, tabii. *Sihirle* ama,” dedi Nobby önemsemezce.

Büyük bir yük arabası sarı sislerin içinden çıkarak kemere girdi ve Ankh-Morpork’un ana caddelerinin kaçınılmaz özelliklerinden olan su çukurlarından birine girerek Colon’un üzerine su sıçrattı.

“Kahrolası cüceler,” dedi Colon, araba şehre doğru devam ederken, sesini fazla yükseltmemeye de dikkat ederek.

“O arabayı bir sürü cüce itiyordu,” dedi Onbaşı Nobbs, düşünceler içinde.

Araba sallana sallana gidip bir köşeyi döndü ve gözden kayboldu.

“Hah. Muhtemelen onca altın yüzündendir,” dedi Colon.

“Hah, evet. Ondandır, değil mi?”

Ve söylenti, William deSoze’nin kulağına da gitti ve bir anlamda, orada durdu; çünkü deSoze onu görevbilirlikle yazdı.

İşi buydu. Bu işi yapması karşılığında Überwaldli Leydi Margo-lotta ona ayda beş dolar gönderiyordu. Quirm’in Dul Düşesi’nden de beş dolar geliyordu. Lancre Kralı Verence ve Koçbaşı Dağları’nda yaşayan birkaç başka seçkin kişiden de. Al-Khali Şerifi ödemeyi senede iki kere, yarımşar araba incir olarak yapıyordu.

Nihayetinde, iyi bir iş kurmuştu kendine. Tek yapması gereken itinayla tek bir mektup yazmak ve sonra da onu gravürcü Bay Cripslock’un verdiği şimsir parçasına tersinden basmaktı. Ardından, tahtayı Bay Cripslock’un Kurnaz Zanaatkârlar Sokağı’ndaki atölyesine götürüp yirmi dolar veriyordu ve Bay Cripslock da harflerin etrafındaki tahtayı dikkatle oyup çıkararak bir klişe hazırlıyor, klişeyi beş ayrı sayfaya basıyordu.

Elbette bu işin özenle yapılması gerekiyordu, çünkü “Asil Müş-
terim” ile “Dikkatine” sözcükleri arasında deSoze’nin daha sonra
dolduracağı boşluklar kalmalıydı. Fakat masraflar çıktıktan sonra
bile, bir günlük emek karşılığında ayda otuz dolara yakın para ka-
zanıyordu.

Yalnız yaşayan genç bir adam, Ankh-Morpork’ta ayda otuz kırk
dolarla mütevazı bir hayat sürebilirdi. Gelen incirleri de satıyordu
bu arada; zira sürekli incirle beslenmek pekâlâ mümkün olsa da kısa
süre sonra bunun mümkün *olmamasını* dilemeye başlıyordunuz.

Oradan buradan ek geliri de oluyordu her zaman. Yazı dünyası
Ankh-Morporkluların çoğu için kapalı bir kita... eh, *kâğıttan* ibaret
gizemli bir nesneydi ama kâğıda aktarılması gereken şeyler varsa
da insanlar, “William deSoze: İstedığınızı Yazar” tabelasının asılı
olduğu binaya girip gıcırdayan merdiveni tırmanıveriyorlardı.

Örneğin cüceler. İş aramak için şehre sürekli cüce geliyordu
ve gelir gelmez ilk yaptıkları, memlekete bir mektup gönderip
hâllerinin vakitlerinin yerinde olduğunu bildirmek oluyordu. Söz
konusu cüce geçim mücadelesinden yenik çıkıp kendi miğferini
yiycek duruma gelmiş olsa bile bu talep o kadar olağan bir talepti
ki William sonunda Bay Cripslock’a düzinelerce hazır mektup bas-
tırmıştı. Bay Cripslock’un bıraktığı birkaç boşluğu doldurarak ki-
şiselleştirince, pekâlâ kabul edilebilir mektuplar oluyordu bunlar.

Yani dağların dört bir köşesindeki sevgi dolu ebeveynler, şuna
benzer mektuplar alıyordu sevinçle:

Sevgili [Aneciğim ve Babacığım],

Sağ salım buraya geldim ve [Mağrur Sokak No: 109,
Gölgeler, Ankh-Morpork] adresinde kalıyorum. Her şey
yolunda. [Girişimci Tüccar Bay Dibbler] bana iyi bi iş verdi ve
çok yakında bi ton para kazanmıya başlarım. Bana verdiğiniz

tüm öğütleri hatırlıyorum, barlarda, içki içmiyorum ve Trollerle karışıp görüşmüyorum. Hepsi bu, şimdi gitmem lazım, siz ve [Emelia] gözümde tütüyorsunuz.

Sevgili oğlunuz, [Tomas Kırıkalin]

Mektubu dikte edenler genellikle ayakta sallanıyor oluyordu. Kolay kazanılan bir yirmi peniydi ve William ek hizmet olarak sözcükleri müşterinin telaffuzuna uyduruyor, noktalama işaretlerini kendilerinin seçmesine izin veriyordu.

Bu akşam, odasının dışındaki oluklarda karla karışık yağmur fokurdarken William, Hokkabazlar Loncası'nın üst katındaki minik ofisinde oturmuş, alt katta akşam dersine girmiş öğrenci hokkabazların ümitsiz ama titiz ezberlerine kulak misafiri olarak yine dikkatle yazıyordu.

“...dikkat edin. Hazır mısınız? Tamam. Yumurta. Bardak...”

“Yumurta. Bardak,” diye tekrarladı sınıf, sıkıntıyla.

“...Bardak. Yumurta...”

“Bardak. Yumurta...”

“...Sihirli sözcük...”

“Sihirli sözcük...”

“Fazammm. İşte böyle. Ahahahahaha...”

“Fazammm. İşte böyle. Aha-ha-ha-ha-ha...”

William önüne bir sayfa daha çekti, yeni bir tüykalemin ucunu açtı, bir an için duvara baktı ve şunları yazdı:

Ve son olarak, biraz da eğlenelim babında şunu aktarabilirim: Cücelerin, Kurşunu Altına Dönüştürebildiği söyleniyor ama söylentinin nereden kaynaklandığı bilinmiyor ve kendi yasal işleriyle meşgul Cüceler, “Hey, güdük! Biraz Altın yap da görelim!” gibi bağrışlarla karşılanıyor. Tabii bunu

yapanlar, şehrin yenileri yalnızca; çünkü bir Cüceye “güçük” dersenez ne olacağını burada herkes biliyor. (Ölürsünüz.)

Sadık hizmetkârınız, William deSoze

William, mektuplarını mutlu bir haberle bitirmekten hoşlanırdı.

Bir şimşir levha aldı, bir mum daha yaktı ve mektubu ahşabın üzerine yüzüstü serdi. Sonra da kaşıkla bastırarak mürekkebi ahşaba aktardı. İşte, otuz dolar (ve insanı hasta etmeye yetecek kadar incir) bankada sayılırdı.

Birazdan ahşap levhayı Bay Cripslock’a bırakır, yarın da öğle yemeğini rahat rahat yedikten sonra mektubun kopyalarını gider alırdı. Her şey yolunda giderse, hafta ortası gelmeden hepsini göndermiş olurdu.

Ceketini giydi, ahşap levhayı mumlu kâğıda dikkatle sardı ve buz gibi geceye adım attı.

Dünya dört elementten oluşmuştur: toprak, hava, ateş ve su. Bunu Onbaşı Nobbs bile gayet iyi bilir ve bu aynı zamanda son derece yanlıştır. Beşinci bir element daha vardır ve buna genelde “sürpriz” adı verilir.

Örneğin cüceler, kurşunu altına dönüştürmenin zor yolunu bulmuştu. Zor yolla kolay yolun farkı ise zor yolun *işe yaramasıydı*.

Cüceler sislerin içinde önlerini görmeye çalışarak aşırı yüklerle gıcırdayan arabalarını itmeye devam ediyordu. Sis damlaları arabanın üzerinde donuyor, cüceler sakallarında buzdan sarkıtlar oluştuyordu. Yani muhtemel bir kaza için tek eksik, donmuş bir su birikintisiydi.

Ah, elbette... Pek sevgili Talih Hanım. Ona *her zaman* güvenebilirsiniz.



Sis iyice yoğunlaşarak bütün ışıkları soldurdu, bütün sesleri boğdu. Eh, barbar ordularının bu akşamki seyahat planlarına Ankh-Morpork'u dâhil etmeyecekleri, Çavuş Colon ve Onbaşı Nobbs için *çok* açıktı. Zaten bu siste gelmedikleri için bekçiler bile onları suçlayamazdı.

Şehir kapısını kapattılar. Bu, sanıldığı kadar şatafatlı bir eylem değildi, çünkü anahtarlar uzun zaman önce kaybolmuştu ve zaten kapı kapandıktan sonra gelenler de surların üzerine inşa edilmiş evlerin pencerelerine taş atıp, arkadaşlarından birine sürgüyü çekirttebiliyorlardı. Barbar istilacıların, hangi pencereye taş atmak gerektiğini bilmeyecekleri umuluyordu.

İki bekçi, karla karışık çamurlara bata çıka Su Kapısı'na, yani Ankh Nehri'nin şehre girme şerefine nail olduğu kapıya yürüdüler. Karanlıkta sular görünmüyordu ama zaman zaman, korkuluğun ötesinde bir buz kütesinin hayaletsi şekli süzülerek geçiyordu.

“Dur bir dakika,” dedi Nobby, Su Kapısı'na indirecekleri ızgaranın çıkırgını tuttuklarında. “Aşağıda biri var.”

“Nehirde mi?” dedi Colon.

Kulak kabarttı. Çok aşağıda, bir küreğin gıcirtısı duyulabiliyordu.

Çavuş Colon ellerini ağzına götürüp boru yaptı ve bekçilere özgü geleneksel meydan okuma narasını kopardı:

“Hey, sen!”

Bir anlığına rüzgârın hışırtısı ve suyun fişirtisinden başka ses çıkmadı. Sonra bir ses, “Evet?” dedi.

“Şehri istila falan etmiyorsun, değil mi?”

Bir duraksama daha oldu. Sonra, “Ne?” cevabı geldi.

“Ne demek ne?” dedi Colon, bahsi yükselterek.

“Diğer seçenekler ne?” dedi ses.

“Dalga mı geçiyorsun sen benimle? Ey aşağıdaki kişi, yani kayıkla gelen *sen*, bu şehri istila ediyor musun, etmiyor musun?”

“Yok.”

“Tamam o zaman,” dedi Colon. Aldığı yanıtla yetinmekten mutlu olacağı bir gecede idi. “Geç bakalım, çünkü ızgarayı indirmek üzereyiz.”

Bir süre sonra kürek şıptırları yeniden başladı ve nehirden aşağı uzaklaşarak soldu.

“Sence sırf sormak yeterli mi?” dedi Nobby.

“Yaani... şehri istila edip etmeyeceklerini en iyi kendileri bilir, değil mi?” dedi Colon.

“Evet ama...”

“Çok küçük bir kayıktı Nobby. Ha dersen ki, o güzelim buz kaplı basamaklardan ta iskeleye kadar inmek istiyorum...”

“İstemiyorum çavuş.”

“O zaman Karakol’a dönelim, olmaz mı?”

William yakasını kaldırarak gravürcü Cripslock’un atölyesine seyr etti. Genelde kalabalık olan sokaklar şimdi boştu. Çok acil işi olanlar dışında kimse yoktu dışarıda. Gerçekten de çok pis bir kış geçiriyorlardı; buz gibi bir sis, yoğun kar ve Ankh-Morpork’un her daim mevcut, her daim çalkantılı duman tabakası bu sene iç içe geçmişti.

Saatçiler Loncası’nın önünde küçük bir ışık birikintisi ilişti gözüne. Işık, kamburunu çıkarmış, ufak tefek bir şekli aydınlatıyordu.

William yaklaştı.

Ümitsiz bir ses yükseldi: “Sıcak sosis? Ekmek arası?”

“Bay Dibbler?” dedi William.

Ankh-Morpork’un en girişimci ve en başarısız işinsanı Zararına

Dibbler, seyyar sosis pişirme tepsisinin üzerinden William'a baktı. Kar taneleri pıhtılaşmış yağ tabakasına düşerek cızırdıyordu.

William içini çekti. "Geçe kalmışsın Bay Dibbler," dedi nazikçe.

"Ah, Bay de Söz, siz miydiniz... Sosis sektöründe zor zamanlar geçiriyoruz," dedi Dibbler.

"Ekmek arası sosislerin peynir ekmek gibi satmıyor ha?" dedi William. Yüz dolar ve bir gemi dolusu incir verseler de bu espriyi yapmamak olmazdı.

"Gıda sektöründe daralma yaşıyoruz kesinlikle," dedi, espriyi fark edemeyecek kadar sıkkin olan Dibbler. "Bugünlerde kimse ekmek arası sosis almak istemiyor nedense."

William tepsiye baktı. Dibbler sosis işine döndüğüne göre, hırslı girişimlerinden biri daha başarısızlığa uğraşmış demekti. Seyyar sosisçilik, Dibbler'ın varoluşunun en temeliydi ve o da sürekli bu temelden çıkmaya çalışıyor, son girişimi tepetaklak gittiği zaman da tekrar düşüyordu. Üzücüydü aslında, çünkü Dibbler *son derece* başarılı bir sosisçi idi. Hele de sosislerinin neye benzediği düşünülürse.

"Ben de senin gibi doğru düzgün eğitim görmeliydim," dedi Dibbler kasvetle. "Başının üstünde bir çatı var, ağır kaldırman gerekmiyor... Okusaydım, ben de kendime göre biçilmiş bir kaptan bulabilirdim."

"Biçilmiş kaptan?"

"Sihirbazlardan biri anlatmıştı," dedi Dibbler. "Herkes göre bir tane varmış. Hani böyle... insan hangi işi yapmalı? Hangi iş tam ona göre?"

William başını salladı. Sözcükler konusunda iyiydi. "Hangi iş için biçilmiş 'kaftansın' demek istedin, değil mi?"

"Evet evet, öyle bir şey." Dibbler içini çekti. "Şu semafor fırsatını kaçırdım mesela. Başarılı olacağını hiç tahmin edemedim. Şimdi *herkesin* klak şirketi var. İyi para geliyor. Benim gibiler için

fazla iyi hatta. Gerçi şu *frenk-şu-iyi* işinde başarılı olabilirdim bak. O işin tutmaması fena oldu.”

“Evet, sandalyemi farklı pozisyona getirince ben kendimi kesinlikle daha iyi hissetmiştim,” dedi William. Ki bu tavsiye ona iki dolara patlamıştı. Dibbler bir de tuvalet kapağını kapalı tutmasını tembihlemişti, çünkü Mutsuzluk Ejderi vücuduna girebilirdi. Hem de hiç olmadık bir yerinden.

“Evet, sen benim ilk müşterimdin ve bunun için sana teşekkür ederim,” dedi Dibbler. “Her şey hazırды; Dibbler marka rüzgâr çanları ve Dibbler marka aynalar yaptırmıştım. Tam köşeyi döndüm derk... Şey, yani... tam her şey azami ahenk sağlayacak şekilde dizilmişken... *pat!* Bir kez daha kötü karma enseme çöktü.”

“Ama Bay Passmore’un ayağa kalkması bir hafta aldı,” dedi William. Dibbler’ın *ikinci* müşterisinin başına gelenler, William’ın haber postası için çok faydalı olmuş, Dibbler’a ödediği iki doları fazla fazla çıkarmıştı.

“İyi de, *gerçekten de* bir Mutsuzluk Ejderi olduğunu nereden bilebilirdim?” dedi Dibbler.

“Sen Bay Passmore’u böyle bir ejder olduğuna ikna edene kadar gerçekten var olduğunu sanmıyorum,” dedi William.

Dibbler biraz neşelendi. “Amaan, ne dersen de! Fikir satmak konusunda her zaman başarılı olmuşumdur. Seni, mesela... şu anda en çok istediğin şeyin ekmek arası sosis olduğu fikrine ikna edebilir miyim?”

“Aslına bakarsan, benim gerçekten de gidip...” diye başladı William ama sonra durdu. “Birinin bağırdığını duydun mu sen de?” diye ekledi.

“Buralarda bir yerde soğuk etli böreğim de var,” dedi Dibbler, tepsisinin üzerindekipleri karıştırarak. “Sana ikna edici ölçüde indirimli bir fiyat verebilirim. Yeminle, *zararına*.”

Terry Pratchett

GERÇEK

Disk'in büyülu atmosferi yepyeni bir meslekle tanışıyor: Gazetecilik!
Gerçeklerden asla şaşmayan idealist bir gencin önderliğinde,
Ankh-Morporklular bile şaşıyor bu hiç beklenmedik,
dopdolu günlere...

“Dikkatli ol,” dedi Vetinari. “İnsanlar, hâlihazırda bildikleri şeyleri duymak isterler. Onlara yeni haberler verdiğinde tedirgin olurlar. Halk haber duymak istediğini zanneder ama asıl istediği, kendi bildiği şeyleri tekrar duymaktır...”

Eh... bunun doğruluğu su götürmese de, haber de haberdir,
her yerde. Çünkü...

...gazetede yazılıysa, haber demektir, diye düşündü William. Haberse, gazeteye yazılır. Gazetedeysse haber sayılır. İşin gerçeği bu, bu kadar basit.

Diskdünya'nın yirmi beşinci kitabı *Gerçek*, derin siyasi komploların düğümünü zekâyla çözmeye ant içmiş idealist muhabirlerin aydınlattığı yolda giden, dördüncü kuvvetin en kudretli günlerine saygı duruşunda bulunan, yazı ve söz dolu bir serüven.

📍 DiskDunyaTürkiye 📱 diskdunya_tr 📷 diskdunya



delidolu.com.tr
📍 📱 📷 @delidolukitap
📍 Delidolu Yayınları

ISBN: 978-625-7314-48-0



9 786257 314480